

Sygn. akt II DOW 35/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

Ławnik SN Bogdan Gutowski

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale prokuratora K. Z. - Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego w W.,

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 14 października 2021 r., sprawy **S. W. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w S.**, obwinionego o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze i inne,

w związku z odwołaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 20 stycznia 2021 roku, sygn. akt PK I SD (...),

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku — Prawo prokuraturze

I. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż z opisu czynów przypisanych obwinionemu w podpunktach I – IV punktu 1. części dyspozytywnej eliminuje zapis, że „zdolność do rozpoznania

znaczenia czynu była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona”, a pozostawia zapis, iż „zdolność pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona”;

II. zmienia zaskarżone orzeczenia w podpunkcie I punktu 1. części dyspozytywnej, w ten sposób, iż z opisu czynu eliminuje zapis „działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” i poprawia kwalifikację prawną poprzez wyeliminowanie art. 12 k.k.;

III. zmienia zaskarżone orzeczenie w punkcie 1. w podpunktach II – IV części dyspozytywnej w ten sposób, iż poprawia kwalifikację prawną przypisanych w nich czynów poprzez przyjęcie, iż każdorazowo wyczerpują one znamiona deliktu dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt. 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 31 § 2 k.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy - Prawo o prokuraturze;

IV. zmienia zaskarżone orzeczenie w podpunkcie I punktu 1. części dyspozytywnej w zakresie kary, w ten sposób, iż na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy – Prawo o prokuraturze wymierza obwinionemu karę wydalenia ze służby prokuratorskiej;

V. zmienia zaskarżone orzeczenie w punkcie 4. części dyspozytywnej dotyczące kary łącznej, w ten sposób, iż na podstawie art. 170 § 1 i 2 pkt 3 ustawy – Prawo o prokuraturze, wymierza karę wydalenia ze służby prokuratorskiej, jako karę łączną;

VI. w pozostałej części utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy;

VII. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2021 r. o sygn. akt PK I SD (...), uznał S. W. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. , winnym tego, że:

I. w okresie od dnia 25 września 2014 r. do dnia 20 lutego 2017 r. w S., w związku z prowadzeniem i nadzorowaniem postępowań przygotowawczych, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę następujących przepisów prawa:

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 5 stycznia 2016 r. do dnia 6 lipca 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 4 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. PR 2 Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 6 lipca 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 29 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. PR 2 Ds.(...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin, wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 24 maja 2016 r. przez to, że nie podjął decyzji w przedmiocie oceny złożonego w dniu 2 lutego 2016 r. zawiadomienia o przestępstwie z art. 212 § 1 i 2 k.k. w sprawie o sygn. PR 2 Ds.

(...) , celem stwierdzenia, czy istnieje interes społeczny w objęciu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ściganiem z urzędu i nie nadał jemu biegu,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.) oraz art. 185 c § 2 k.p.k., w okresie od dnia 24 marca 2016 r. do dnia 6 czerwca 2016 r., przez to, że nie nadał biegu złożonemu w dniu 24 marca 2016 r. zawiadomieniu o przestępstwie w sprawie o sygn. PR Ds. (...) o czyn z art. 197 § 2 k.k. i odstąpił od skierowania wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonej przez Sąd w trybie art. 185 c § 2 k.p.k.,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 13 stycznia 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 12 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (...) (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 25 stycznia 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 22 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 29 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 11 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (...) (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 19 lutego 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 11 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 3 marca 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 2 marca 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 11 marca 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 10 marca 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 17 marca 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 17 marca 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (poprzednio Ko (...)),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. -Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) oraz art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. 2004, nr 179, poz. 1843 ze zm.), w okresie od dnia 10 grudnia 2014 r. do dnia 13 marca 2015 r. przez

to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w sprawie o sygn. Ds. (...), a następnie w okresie od dnia 1 kwietnia 2015 r. do 18 listopada 2015 r., nie rozpoznał wniosku KPP w S. o wydanie postanowienia o zwolnieniu z tajemnicy i żądaniu danych telekomunikacyjnych w tej sprawie, po czym w okresie od dnia 6 maja 2016 r. do dnia 9 września 2016 r. nie nadał biegu skardze na przewlekłość postępowania przygotowawczego, 14.art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 15 stycznia 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 14 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 30 września 2015 r. do dnia 5 lipca 2016 r., przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 8 września 2015 r. o umorzeniu dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza KP w W., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. Ko (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1, 2 i 2 a k.p.k., w okresie od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia 6 lipca 2016 r. przez to, że nie nadał biegu zażaleniu pokrzywdzonych na postanowienie z dnia 31 grudnia 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 22 § 1 k.p.k., w okresie od dnia 18 stycznia 2016 r. do dnia 6 lipca 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 30 grudnia 2015 r. o zawieszeniu dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza Policji, w sprawie o sygn. Ds. (...).

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 9 listopada 2015 r. do dnia 5 lipca 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 8 września 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza KPP w S., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. Ko (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 19 sierpnia 2015 r. o umorzeniu dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza KP w T., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. PR Ko (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 113 k.p.k., w okresie od dnia 16 października 2015 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 7 października 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza KPP w M., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. PR Ko (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 29 września 2015 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 25 sierpnia 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia wydane przez funkcjonariusza KP w W., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. PR Ko (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k., w okresie od dnia 18 stycznia 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu poprzez przesłanie celem rozpoznania do Sądu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 31 grudnia 2015 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k., w okresie od dnia 1 października 2015 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie nadał biegu poprzez przesłanie celem rozpoznania do Sądu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 14 kwietnia 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 24 lutego 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 10 lutego 2016 r. o umorzeniu dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza KPP w M., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. Zpp (...), RSD (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 14 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, wydane przez funkcjonariusza KP w W., w sprawie zarejestrowanej pod sygn. Zpp (...), RSD (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 13 stycznia 2016 r. do dnia 5 lipca 2016 r. przez to, że nie sprawował nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez Policję, nie zapoznając się z aktami i nie wydając postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 26 lutego 2016 r. do dnia 9 czerwca 2016 r. przez to, że nie sprawował nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez Policję, nie zapoznając się z aktami i nie wydając postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 13 stycznia 2016 r. do dnia 6 lipca 2016 r. przez to, że nie sprawował nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez Policję, nie zapoznając się z aktami i nie wydając postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia 30 maja 2016 r. przez to, że nie sprawował nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez Policję, nie zapoznając się z aktami i nie wydając postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia 31 maja 2016 r. przez to, że nie sprawował nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez Policję, nie zapoznając się z aktami i nie wydając postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia 27 czerwca 2016 r. przez to, że nie sprawował nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez Policję, nie zapoznając się z aktami i nie wydając postanowienia o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 2, 4 i 5 k.p.k., w okresie od dnia 27 lipca 2015 r. do dnia 29 kwietnia 2016 r. przez to, że nie wykonywał czynności procesowych w sprawie o sygn. Ds. (...), co doprowadziło do przewlekłości postępowania przygotowawczego, niewyjaśnienia okoliczności sprawy i wydania przedwcześnie postanowienia o umorzeniu postępowania prowadzonego przeciwko osobie,

art. 220 § 3 k.p.k. w zw. z art. 326 § 3 pkt 4 k.p.k., w okresie od dnia 28 kwietnia 2016 r. do dnia 23 czerwca 2016 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku Policji i nie wydał postanowienia o zatwierdzeniu przeszukania przeprowadzonego przez Policję w dniu 22 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 220 § 3 k.p.k. w zw. z art. 326 § 3 pkt 4 k.p.k., w okresie od dnia 23 marca 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku Policji i nie wydał postanowienia o zatwierdzeniu przeszukania przeprowadzonego przez Policję w dniu 19 marca 2016 r. w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 327 § 1 i 3 k.p.k. w okresie od dnia 15 października 2014 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku z dnia 14 października 2014 r. o podjęcie na nowo umorzonego dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 56 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U 2014 poz.1218) i § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 18 maja 2016 r. przez to, że nie wykonał czynności zleconych w ramach pomocy prawnej przez Prokuraturę Rejonową w Ś. o powołanie biegłych lekarzy psychiatrów w sprawie o sygn. PP (k) (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z § 55 i § 58 ust. 1 a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2014, poz. 1218) i § 115 ust 1 i § 116 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.) w okresie od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie przekazał do właściwej ze względu na miejsce popełnienia przestępstwa jednostki prokuratury akt sprawy o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k., w okresie od dnia 26 listopada 2015 r. do 28 czerwca 2016 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku Policji o wszczęcie śledztwa w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 137 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012. poz. 1137 ze zm.), w okresie od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia 18 maja 2016 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku Policji o wydanie postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k., w okresie od dnia 21 marca 2016 r. do dnia 3 czerwca 2016 r. przez to, że nie podjął decyzji procesowej w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k., w okresie od dnia 16 października 2014 r. do dnia 16 maja 2016 r. przez to, że nie nadał właściwego biegu pismu złożonemu w sprawie o sygn. Ds. (...), zatytułowanemu „Skarga, wniosek, zawiadomienie”,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 295 § 1, 2, 4 k.p.k. w zw. z art. 297 § 1 pkt 4 k.p.k., w dniu 29 czerwca 2015 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku KPP w S. o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym na mieniu podejrzanego w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 105 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 215 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 24 października 2014 r. do dnia 19 lipca 2016 r. przez to, że nie podjął zawieszonego dochodzenia o sygn. Ds. (...) pomimo uzyskania pisemnej informacji o ustaleniu miejsca pobytu podejrzanego, a zatem ustania przyczyny zawieszenia postępowania,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 337 § 3 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 26 września 2014 r. do dnia 2 października 2014 r. przez to, że nie wniósł uzupełnionego aktu oskarżenia w sprawie o sygn. Ds. (...), w terminie przewidzianym w art. 337 § 3 k.p.k., zwróconego z powodu braków formalnych przez Sąd w dniu 25 września 2015 r.,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., w okresie od dnia 4 sierpnia 2016 r. do dnia 8 listopada 2016 r. przez to, że nie nadał biegu postępowaniu o sygn. PR Ds. (...), doprowadzając do nieuzasadnionej przewlekłości,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 56 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014, poz. 1218) i § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia 19 maja 2016 r., przez to, że nie wykonał czynności zleconych w ramach pomocy prawnej przez Prokuraturę Rejonową w P. w sprawie o sygn. PP (k) (...),

art. 46 § 1 k.p.k., w dniu 27 kwietnia 2016 r., przez to, że nie wziął udziału w rozprawie przed Sądem Rejonowym w S. w sprawie o sygn. II K (...), gdzie udział prokuratora był obowiązkowy,

art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 2, 4 i 5 k.p.k. przez to, że wydał niezasadną decyzję procesową w postaci postanowienia z dnia 15 lipca 2015 r. o umorzeniu dochodzenia przeciwko osobie w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 2, 4 i 5 k.p.k. przez to, że wydał niezasadną decyzję procesową w postaci postanowienia z dnia 31 lipca 2015 r. o umorzeniu dochodzenia przeciwko osobie w sprawie o sygn. Ds. (...), uchylonego decyzją Prokuratora Generalnego z dnia 9 sierpnia 2016 r.

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k., w okresie od dnia 4 maja 2016 r. do dnia 15 lutego 2017 r. przez to, że nie rozpoznał wniosku Policji o wydanie postanowienia o wszczęciu postępowania w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k., w okresie od dnia 1 września 2016 r. do dnia 11 października 2016 r. przez to, że nie nadał biegu postępowaniu po uchyleniu postanowienia o umorzeniu dochodzenia przez Prokuratora Generalnego, powodując bezczynność w sprawie o sygn. PR Ds. (...), a następnie w okresie od dnia 3 stycznia 2017 r. do dnia 20 lutego 2017 r. nie rozpoznał wniosku Policji o podjęcie decyzji merytorycznej w powyższej sprawie,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 325 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 i 3 k.p.k., w okresie od dnia 5 stycznia 2017 r. do dnia 15 lutego 2017 r. przez to, że nie

sprawował właściwego nadzoru nad dochodzeniem i nie rozpoznał wniosku Policji o wydanie postanowienia o przedłużeniu dochodzenia w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 331 § 1 k.p.k., w okresie od dnia 30 grudnia 2016 r. do dnia 20 lutego 2017 r. przez to, że nie podjął decyzji merytorycznej w sprawie o sygn. PR Ds. (...), mimo wniosku Policji o skierowanie do Sądu aktu oskarżenia,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 331 § 1 k.p.k. w okresie od dnia 30 grudnia 2016 r. do dnia 20 lutego 2017 r. przez to, że nie podjął decyzji merytorycznej w sprawie o sygn. PR Ds. (...), mimo wniosku Policji o skierowanie do Sądu aktu oskarżenia,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 17 listopada 2016 r. do dnia 20, lutego 2017 r. przez to, że nie wykonał czynności procesowej w sprawie o sygn. PP (k) (...) zleconej w ramach międzynarodowej pomocy prawnej za pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w P.,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r.- Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 22 grudnia 2016 r. do dnia 16 lutego 2017 r. przez to, że nie wykonał czynności procesowej zleconej w ramach pomocy prawnej przez Prokuraturę Rejonową w Z. w sprawie o sygn. PP (k) (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 28 grudnia 2016 r. do dnia 16 lutego 2017 r. przez to, że nie wykonał czynności procesowej zleconej w ramach pomocy prawnej przez Prokuraturę Rejonową w Ś. w sprawie o sygn. PP (k) (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 1 września 2016 r. do dnia 24 stycznia 2017 r. przez to, że po dokonaniu ustaleń w ramach pomocy prawnej wykonywanej na wniosek Prokuratury Rejonowej w S. w sprawie o sygn. PP (k) (...), nie odesłał akt do wskazanej jednostki,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z § 46 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 28 lipca 2016 r. do dnia 29 sierpnia 2016 r. przez to, że po wykonaniu czynności w ramach pomocy prawnej na wniosek Prokuratury Rejonowej w Ś. w sprawie o sygn. PP (k) (...), nie odesłał akt do wskazanej jednostki,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1, 2 i 2 a k.p.k., w okresie od dnia 7 lipca 2016 r. do dnia 19 stycznia 2017 r. przez to, że nie nadał biegu zażaleniu złożonemu przez pokrzywdzonych na postanowienie z dnia 31 grudnia 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k., w okresie od dnia 5 lipca 2016 r. do dnia 19 stycznia 2017 r. przez to, że nie nadał biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 24 czerwca 2016 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k., w okresie od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia 20 stycznia 2017 r. przez to, że nie nadał biegu zażaleniu pokrzywdzonego i jego pełnomocnika na postanowienie z dnia 28 czerwca 2016 r. o umorzeniu dochodzenia wydane w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k., w okresie od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia 20 stycznia 2017 r. przez to, że nie nadał biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 12 lipca 2016 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia wydane w sprawie o sygn. Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k., w okresie od dnia 23 sierpnia 2016 r. do dnia 20 stycznia 2017 r. przez to, że nie nadał biegu zażaleniu pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 29 lipca 2016 r. o umorzeniu dochodzenia wydane w sprawie o sygn. PR Ds. (...),

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 22 § 1 k.p.k., w okresie od dnia 30 czerwca 2016 r. do dnia 30 września 2016 r., przez to, że nie rozpoznał wniosku Policji o zatwierdzenie postanowienia o zawieszeniu dochodzenia w sprawie o sygn. Ds. (...), a ponadto od dnia 15 listopada 2016 r. do dnia 20 lutego 2017 r. nie podjął czynności zmierzających do podjęcia zawieszonego dochodzenia,

art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2016 poz. 508 ze zm.), w okresie od dnia 20 września 2016 r. do dnia 20 lutego 2017 r. przez to, że nie nadał biegu zawiadomieniu o przestępstwie złożonemu w dniu 20 września 2016 r. w sprawie o sygn. Ko (k) (...),

przy czym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o przewinienie dyscyplinarne kwalifikowane z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2019.740) w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i na podstawie przepisu art. 142 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany

1. w dniach 2 i 3 października 2015 r. w S., uchybił godności urzędu prokuratora w ten sposób, że zamieścił na własnym, ogólnodostępnym profilu „(...)” wykonane w nieustalonym miejscu dwa zdjęcia o charakterze towarzyskim, a w dniu 25 kwietnia 2016 r. w S. wykonane w nieustalonym miejscu zdjęcia przedstawiające jego wizerunek w

niestosownych okolicznościach, nie licujących z powagą sprawowanego urzędu,

przy czym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o przewinienie dyscyplinarne kwalifikowane z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2019.740) w zw. z art. 31 § 2 k.k. i na podstawie przepisu art. 142 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. prawo o prokuraturze w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia,

- III. w dniach 18, 19, 27 maja 2016 r., 6, 22, 28 czerwca 2016 r., 18, 26 lipca 2016 r., 1, 8, 24 sierpnia 2016 r., 6 września 2016 r., 7, 26, 31 października 2016 r. i 7 listopada 2016 r. w S., uchybił godności prokuratora w ten sposób, że nie przestrzegał zasad dyscypliny pracy, w ten sposób, że stawiał się w miejscu pracy po ustalonej godzinie rozpoczęcia pracy, a w dniach 30 maja 2016 r. oraz 17 i 18 października 2016 r. nie stawiał się w ogóle w pracy, usprawiedliwiając swoją nieobecność dopiero po interwencji przełożonego złożeniem wniosku o urlop „na żądanie”,

przy czym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o przewinienie dyscyplinarne kwalifikowane z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2019.740) w zw. z art. 31 § 2 k.k. i na podstawie przepisu art. 142 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. prawo o prokuraturze w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia,

1. w nieustalonym czasie, jednak nie później niż do dnia 20 lutego 2017 r., uchybił godności prokuratora w ten sposób, że zamieścił tabliczkę z nieestosownym napisem o brzmieniu „(...)”, podważającym autorytet prokuratury, na zewnętrznej powierzchni drzwi szafy, znajdującej się w zajmowanym przez niego pokoju służbowym w siedzibie Prokuratury Rejonowej w S.,

przy czym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o przewinienie dyscyplinarne kwalifikowane z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2019.740) w zw. z art. 31 § 2 k.k., i na podstawie przepisu art. 142 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia,

1. na podstawie przepisu art. 170 § 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 cyt. ustawy orzeka wobec obwinionego S. W. łączną karę dyscyplinarną nagany.
2. na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. — Prawo o prokuraturze koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 20 stycznia 2021 r., sygn. PK I SD (...), odwołał się Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego, zaskarżając je w całości na niekorzyść obwinionego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę prawa materialnego art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2021.66), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie niewłaściwej kwalifikacji prawnej przypisanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz.U.2019.740) w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz.U.2019.740) w zw. z art. 31 § 2 k.k., zamiast prawidłowo z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2021.66) w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz.U. 2021.66) w zw. z art. 31 § 2 k.k.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez niesłuszne uznanie, że „zdolność do rozpoznania znaczenia czynu była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona” w rozumieniu art. 31 § 2 k.k.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez niesłuszne przyjęcie istnienia po stronie obwinionego w okresie objętym zarzutem „działania w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” w rozumieniu art. 12 § 1 k.k.

- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych obwinionemu w postaci nagany oraz upomnienia oraz łącznej kary dyscyplinarnej nagany zamiast kar jednostkowych wydalenia ze służby prokuratorskiej oraz kary łącznej wydalenia ze służby prokuratorskiej, będącą wynikiem nieuwzględnienia w sposób właściwy rodzaju i wagi popełnionych przez obwinionego przewinień służbowych oraz niewłaściwego uwzględnienia zarówno stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak też w należyty sposób celów, jakie kara dyscyplinarna winna spełniać w stosunku do sprawcy czynu, środowiska zawodowego oraz w odbiorze społecznym.

Rzecznik dyscyplinarny wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- ustalenie, że zarzucane obwinionemu czyny opisane w pkt 1. I podpunkty od 1 do 66 części dyspozytywnej orzeczenia stanowią odrębne 66 (sześćdziesiąt

sześć) delikty dyscyplinarne z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo

o prokuraturze (tekst jednolity Dz.U.2021.66) w zw. z art. 31 § 2 k.k., wyeliminowanie zapisu, że obwiniony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wyeliminowanie zapisu, że zdolność do rozpoznania znaczenia czynu była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona, jednocześnie zachowanie zapisu, że zdolność pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona, przyjęcie, że przypisane obwinionemu przewinienia dyscyplinarne wyczerpują każdorazowo znamiona przewinienia służbowego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2021.66) w zw. z art. 31 § 2 k.k. i przyjęcie, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy – Prawo o prokuraturze w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze wymierzenie mu kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby prokuratorskiej;

- wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych obwinionemu w pkt 1. II, 111, IV części dyspozytywnej orzeczenia zapisu, że zdolność do rozpoznania znaczenia czynu była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona, jednocześnie zachowanie zapisu, że zdolność pokierowania postępowaniem była u obwinionego w znacznym stopniu ograniczona, przyjęcie, że przypisane obwinionemu przewinienia dyscyplinarne wyczerpują każdorazowo znamiona przewinienia służbowego określonego w art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (tekst jednolity Dz. U. 2021.66) w zw. z art. 31 § 2 k.k. i przyjęcie, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy – Prawo o prokuraturze w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze wymierzenie mu kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby prokuratorskiej;

- wymierzenie obwinionemu kary łącznej na podstawie art. 170 § 1 ustawy
- Prawo o prokuraturze w zw. z art. 91 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy
- Prawo o prokuraturze wydalenia ze służby prokuratorskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy podziela stanowisko sądu I instancji w zakresie uznania, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wszystkich zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych, aczkolwiek uwadze Sądu Najwyższego nie uszły błędy sądu I instancji, które słusznie wytknięte zostały w środgu odwoławczym rzecznika dyscyplinarnego. W szczególności dotyczą one opisu przypisanego obwinionemu czynu i przyjętej kwalifikacji pierwszego z czynów, obejmującego zaniechanie należytego wykonywania obowiązków prokuratora z zakresie prowadzenia i nadzorowania postępowań karnych. Skarżący ma rację, iż sąd I instancji niesłusznie zastosował art. 12 k.k., ale jednocześnie nie ma racji, iż do ustalonego stanu faktycznego odpowiednie zastosowanie winna mieć konstrukcja z art. 91 § 1 k.k., który to przepis nie jest jednak normą kwalifikacyjną, lecz normą sądowego wymiaru kary. Ciąg deliktów dyscyplinarnych stanowi odmianę realnego zbiegu przewinień, w którym jednorodne przewinienia podlegają kwalifikacji na podstawie tego samego przepisu, co pozwala na orzeczenie jednej kary z możliwością nadzwyczajnego jej zaostrzenia i oddania zwiększonego stopnia karygodności czynu z uwagi na wielokrotność zachowań.

Tymczasem w ocenie Sądu Najwyższego czyn ten - z uwagi na formę zachowania się sprawcy, w poszczególnych sekwencjach zdarzenia, stanowiących przedmiot zarzutu - wykazuje podobieństwo do czynu o charakterze trwałym. Istota czynu niezgodnego z prawem o trwałym charakterze polega na tym, że trwa on do czasu usunięcia niezgodności z prawem, bez względu na to, kto tego usunięcia dokonał. W orzecznictwie przyjmuje się, że czyn taki polega na utrzymywaniu przez sprawcę pewnego stanu rzeczy przez jakiś czas, mimo że sprawca z własnej woli może trwanie tego stanu przerwać. Tak też należy potraktować oceniane postępowanie, przyjmując, iż stan niezgodny z prawem wywołany zaniechaniem

prokuratora objętego wnioskiem o ukaranie trwał od pierwszego dnia, w którym nie podjął działań, do których był zobowiązany, aż do przerwania tego stanu przez obwinionego, bądź inną osobę.

Niezależnie od powyższego, przeciwko przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego przemawia przede wszystkim brak jednorodności zachowania, co wynika wprost z opisu zaniechań stanowiących elementy składowe wartościowanego czynu, a ciągu przestępstw - brak odnawialności zamiaru. Zamiar ten ma charakter ogólny, albowiem opisane zaniechanie dotyczy różnych wymagalnych czynności procesowych we wszystkich sprawach znajdujących się w referacie prokuratora - bez ich kategoryzacji ze względu na rodzaj bądź inne kryterium. Innymi słowy wartościowane zachowanie dotyczyło decernatu, a nie poszczególnych spraw w referacie. Nie dotyczyło też skonkretyzowanych czynności, które powodowały określony negatywny skutek dla wymiaru sprawiedliwości i stron postępowania. Innymi słowy wartościowane zachowanie dotyczyło zaniechania wykonywania obowiązków względem referatu o różnej proveniencji, a nie spraw w referacie. W konsekwencji zachowanie prokuratora sprowadzało się do zaprzestania sprawowania nadzoru nad postępowaniami prowadzonymi przez policję oraz prowadzenia własnych śledztw, obejmując takie wymagalne czynności jak nienadanie biegu: zawiadomieniom o przestępstwie, skardze na przewlekłość postępowania, zażaleniom pokrzywdzonych na postanowienia o umorzeniu postępowania, postępowaniu po uchyleniu postanowienia o umorzeniu dochodzenia, a następnie nierozpoznanie wniosku Policji o podjęcie decyzji merytorycznej w tej sprawie; nierozpoznanie: wniosku Policji o wydanie postanowienia o zwolnieniu z tajemnicy zawodowej, wniosku Policji o wszczęcie śledztwa, wniosku Policji o wydanie postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy, wniosku Policji o wydanie postanowienia o przedłużeniu postępowania, wniosku Policji o zatwierdzenie postanowienia o zawieszeniu dochodzenia, wniosku o podjęcie na nowo umorzonego postępowania, zażaleń pokrzywdzonych na postanowienia o umorzeniu postępowania lub postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonych na postanowienie o zawieszeniu postępowania oraz niewydanie postanowienia o zatwierdzeniu przeszukania prowadzonego przez Policję, a nadto niewykonanie czynności

zleconych w ramach pomocy prawnej przez inne jednostki prokuratury, nieprzekazanie akt spraw do właściwych miejscowo jednostek prokuratury, niepodjęcie zawieszonego postępowania, niewniesienie uzupełnionego aktu oskarżenia oraz niepodjęcie decyzji merytorycznej mimo wniosku Policji o skierowanie aktu oskarżenia i czynności zmierzających do podjęcia zawieszonego dochodzenia. Prowadzi to do konkluzji, iż akt woli prokuratora obejmował jedynie ogólne obowiązki związane z zajmowanym stanowiskiem, świadome zaniedbania realizacji, które każdorazowo materializowały się w postaci niewykonania wymagalnych czynności w niektórych sprawach znajdujących się w jego referacie. Ponieważ temu ogólnemu zamiarowi nie towarzyszyły odrębne indywidualne akty woli dotyczące każdej z tych spraw, a co za tym idzie praw i interesów objętych nimi osób, wykluczone jest przyjęcie konstrukcji ciągu przewinień dyscyplinarnych. Zamiar nie mógł być bowiem w takiej sytuacji odnawiany. Miał przy tym charakter trwały.

Natomiast przeciwko przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego przemawia przede wszystkim brak możliwości objęcia jednorodnym zamiarem wszystkich elementów czynu. Nie mógł wiedzieć, jaka liczba spraw trafi do jego referatu ani jakich czynności w każdej z tych spraw nie wykona, a co za tym idzie w chwili podjęcia zamiaru nie znał ani liczby spraw, ani liczby i rodzaju czynności, których skutki jego zachowania dotkną. Nie mógł zatem objąć ich z góry powziętym zamiarem, co w połączeniu z brakiem tożsamości osób – stron tych postępowań, w których ujawniono wadliwy sposób procedowania – wyklucza z kolei możliwość przyjęcia konstrukcji prawnej jedności czynu z art. 12 k.k.

Ponieważ w toku postępowania dyscyplinarnego nie poczyniono ustaleń dowodowych, wskazujących w sposób niebudzący wątpliwości, iż prokurator swoje zachowanie sprowadzające się do zaniechania należytego wykonywania obowiązków służbowych odnosił indywidualnie do każdej sprawy wchodzącej w skład referatu zgodnie z chronologią ich wpływu, a tym bardziej do każdej zaniechanej czynności procesowej, kierując się dyrektywą z art. 5 § 2 k.p.k. wykluczyć należało dopuszczalność przyjęcia, iż był to ciąg przewinień popełnionych w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. To zaś, przy

stwierdzonym braku podstaw do przyjęcia prawnej jedności czynu - implikowało uznanie, iż w rozpatrywanej sytuacji mamy do czynienia z jednym zdarzeniem faktycznym - rozciągniętym w czasie zaniechaniem realizacji szeregu obowiązków z tożsamego zakresu o wspólnym modus operandi, powiązanych czasowo i sytuacyjnie - a więc sui generis jednym czynem - deliktem dyscyplinarnym o charakterze trwałym. Suma summarum wykluczono zasadność odpowiedniego zastosowania zarówno przepisu art. 12 k.k., jak i art. 91 § 1 k.k., co znalazło odzwierciedlenie w ostatecznie przyjętej zmienionej kwalifikacji prawnej deliktu dyscyplinarnego z punktu 1. podpunktu I. zaskarżonego orzeczenia oraz w jego opisie.

Zmiana objęła, co oczywiste, także dostosowanie tego opisu do wniosków opinii sądowo-psychiatrycznej, odnoszących się do stwierdzenia okoliczności objętych treścią art. 31 § 2 k.k. Ta zmiana dotyczyła zatem opisów wszystkich czynów.

Natomiast zmiana kwalifikacji dotyczyła również wyeliminowania z niej art. 4 § 1 k.k., albowiem zawarta w nim dyrektywa intertemporalna nie miała zastosowania w realiach niniejszej sprawy.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie nie uzasadniały również odpowiedniego zastosowania art. 91 § 1 k.k. do czynów przypisanych obwinionemu w podpunktach II – IV punktu 1. zaskarżonego orzeczenia. O zasadności jego zastosowania nie może przesądzać tylko tożsama kwalifikacja tych przewinień dyscyplinarnych uznanych słusznie za czyny naruszające godności urzędu prokuratora – art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze. Odpowiedniość stosowania instytucji prawa karnego materialnego nie może bowiem pomijać okoliczności, iż nie zostały one popełnione w podobny sposób, a tym bardziej w zamiarze odnawialnym pod wpływem trwałej albo powtarzającej się sposobności. Faktycznie są to zupełnie różne zachowania o niekoniecznie tożsamej stronie podmiotowej. Przypomnieć należy, iż chodzi o zachowania polegające na: a) zamieszczeniu na własnym, ogólnodostępnym profilu „(...)” zdjęć przedstawiających wizerunek obwinionego nie licujących z powagą urzędu prokuratora, b) nieprzestrzeganiu zasad dyscypliny pracy,

c) zamieszczeniu tabliczki z niestosownym napisem o brzmieniu „(...) ”, podważającym autorytet prokuratury, na zewnętrznej powierzchni drzwi szafy, znajdującej się w zajmowanym przez niego pokoju służbowym w siedzibie Prokuratury Rejonowej w S. Z uzasadnienia sądu I instancji wynika, iż w przypadku trzeciego z tych czynów mamy wręcz do czynienia z brakiem należytej staranności „...albowiem wskazania prawidłowego rozumowania pozwalają na przyjęcie, iż do czynności tej potrzeba było jedynie woli obwinionego oraz polecenia skierowanego do pracownika administracji jednostki organizacyjnej prokuratury”. Takie sformułowanie wskazuje na przyjęcie tu zawinienia nieumyślnego, choć w kwestii winy sąd orzekający w pierwszej instancji wprost się nie wypowiedział. Ten delikt obwinionego polegał zatem na zaniechaniu, a zawinienie na niedbalstwie. Prokurator bowiem powinien przewidzieć, iż zaniechanie spowodowania usunięcia naklejki o kwestionowanej treści w konsekwencji uchybiło godności urzędu. Na tej podstawie należy zatem przyjąć, że różne zachowania (czyny) - noszące znamiona deliktu dyscyplinarnego - polegające na odmiennych sposobach działania (zaniechania), w innym czasie i miejscu, powinny być - zasadniczo - kwalifikowane jako odrębne przewinienia służbowe, za które należy wymierzać odrębne kary dyscyplinarne, podobnie jak przy zbiegu przestępstw, o którym mowa w art. 85 k.k. (wyrok SN z 20 marca 2015 r., SNO 10/15, LEX 1666032). Stąd nie budzi zastrzeżeń wymierzenie w niniejszej sprawie za przewinienia opisane w podpunktach I – IV punktu 1. zaskarżonego orzeczenia kary łącznej na podstawie art. 170 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze. W nawiązaniu do powyższego, a w szczególności rodzaju wymierzonej jednostkowej za czyn przypisany obwinionemu w podpunkcie I punktu 1. zaskarżonego orzeczenia, a co za tym idzie wymierzonej na podstawie art. 170 § 1 i 2 pkt 2 ustawy – Prawo o prokuraturze kary łącznej, odnieść należy się do zarzutu niewspółmierności wymierzonej kary. Zarzut ten swoim zakresem dotyczy zresztą wszystkich kar jednostkowych wymierzonych za przypisane sprawcy poszczególne przewinienia dyscyplinarne.

W kontekście odpowiedniego stosowania takich instytucji jak art. 91 k.k. pamiętać należy, iż w deliktach dyscyplinarnych granicę oceny trafności

zastosowania sankcji wyznacza kara najsurowsza – wydalenie ze służby prokuratorskiej. Kary tej nie można w żaden sposób zaostriżyć. Ocenę trafności reakcji dyscyplinarnej zarówno pod kątem sprawiedliwości wymierzonej kary, jak i pod kątem słuszności samego skazania dokonać można tylko w drodze ustalenia okoliczności wyznaczających poziom społecznej szkodliwości czynu, czyli jego karygodności. Stopień społecznej szkodliwości jest bowiem równocześnie jedną z dyrektyw sądowego wymiaru samej kary, wskazanych w art. 53 k.k., oprócz celów zapobiegawczego i wychowawczego, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wskazany wśród nich stopień winy, stanowi natomiast *sui generis* nieprzekraczalną granicę dla dolegliwości wymierzanej kary, na który wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem. W tym sensie jest najistotniejszym wyznacznikiem poziomu represji. Odpowiedzialność dyscyplinarna prokuratorów - oparta jest bowiem na zasadzie winy, która spełnia również funkcję limitującą karę. Zatem konieczne jest takie określenie kary, aby nie przekraczała ona stopnia winy i jednocześnie uwzględniała stopień szkodliwości społecznej czynu. Uwzględnienie wszystkich kwantyfikatorów wskazanych w art. 53 k.k. warunkuje należyte spełnienie obowiązku sądu, jakim jest orzeczenie wymiaru kary w taki sposób, by uzyskać efekt tzw. trafnej reakcji - *in concreto* dyscyplinarnej (postanowienie SN z 20.10.2017 r., III KK 381/17, LEX 2408304).

W przypadku rozpoznawania zarzutu "rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej" nie można uniknąć analizy ustaleń faktycznych w kontekście rozpatrywania wspomnianych dyrektyw wymiaru kary oraz sposobu zachowania się obwinionego. W tym kontekście nadmienić wypada, iż zastrzeżenia do sposobu wykonywania obowiązków przez obwinionego pojawiły się już w 2009 r. Świadczy o tym treść opinii służbowej sporządzonej w dniu 19 lipca 2018 r. przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego w S., z której wynika, że prokurator S. W. dał się poznać jako osoba mająca problemy z bieżącym opanowaniem decernatu i trudności na skupieniu się w pracy. W związku z tym w okresie minionym S. W. dziesięciokrotnie wymierzane były kary porządkowe, a w roku 2009 udzielono mu wytknięcia uchybienia. W rozmowach osobistych, mających na celu okazanie mu

wsparcia i pomocy, wymieniony prokurator wskazywał na trudną sytuację osobistą i problemy ze zdrowiem. Zwrócono uwagę, że od dnia 20 lutego 2017 r. - z przerwą na zaległy urlop wypoczynkowy - do chwili sporządzenia opinii wymieniony prokurator przebywa na zwolnieniu lekarskim.

W kolejnej opinii służbowej z dnia 23 września 2020 r., również sporządzonej przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego w S., wskazano, iż obwiniony od dnia 20 lutego 2017 r. do dnia 26 kwietnia 2017 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a od dnia 27 kwietnia 2018 r. do 19 czerwca 2018 r. na zaległym urlopie wypoczynkowym. Następnie od dnia 20 czerwca 2018 r. do dnia 10 czerwca 2019 r. ponownie na zwolnieniu lekarskim. Do pracy powrócił w dniu 11 czerwca 2019 r. i pracował do dnia 15 sierpnia 2019 r. Od dnia 16 sierpnia 2019 r. do 19 listopada 2019 r. ponownie przebywał na urlopie wypoczynkowym. W tym okresie przydzielono mu sprawy o mało skomplikowanym charakterze. Swoje obowiązki służbowe wykonywał poprawnie. Ze względu jednak na samowolne zabranie przez obwinionego z magazynu dowodów rzeczowych macierzystej jednostki organizacyjnej prokuratury miecza samurajskiego, skutkujące wszczęciem kolejnego postępowania dyscyplinarnego, od dnia 20 listopada 2019 r. ponownie udał się na zwolnienie lekarskie.

Wdrożona kontrola tylko potwierdziła zastrzeżenia do sposobu realizacji zadań przez tego prokuratora, wynikających z pragmatyki zawodowej, ujawniając, iż obwiniony z premedytacją doprowadził do wielomiesięcznej nieuzasadnionej przewlekłości w enumeratywnie wymienionych 66 powierzonych mu postępowaniach karnych. Ponieważ S. W. - poprzez zaniechanie czuwania nad prawidłowym i sprawnym przebiegiem nadzorowanych postępowań, nadawania im biegu i właściwego kierunku, należytych koncentracji czynności procesowych i monitorowania postępów w czynnościach – w sposób rażąco wielokrotnie naruszył szereg unormowań pragmatyki zawodowej, regulujących funkcjonowanie

wskazanej instytucji opartej na hierarchicznym podporządkowaniu, jak i bieg postępowania karnego, wprost wymienionych w opisie czynu, w tym chociażby - art 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. i art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z § 64a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2014, poz. 1218) i § 119 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2016, poz. 508 ze zm.) oraz art. 326 § 1 - 4 k.p.k. i inne, sąd a quo słusznie zakwalifikował zachowanie przypisane obwinionemu jako oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa. Zasadność tę potwierdzają dane statystyczne za okres objęty zarzutem, jednoznacznie wskazujące, iż wpływ spraw do decernatu obwinionego kształtował się na poziomie zbliżonym do ilościowego przydziału spraw innym prokuratorom Prokuratury Rejonowej w S. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że to nadmierna liczba spraw zadekretowanych na tego prokuratora miała wpływ na zakres uchybień jakich wymieniony się dopuścił.

Znamiennym jest, iż pomimo wdrożenia wspomnianej kontroli, a następnie postępowania służbowego, perswazji i napomnień, obwiniony, nie zmienił sposobu postępowania. Świadczy to niewątpliwie nie tylko o lekceważeniu swoich obowiązków służbowych i kolegów, ale wręcz o nasileniu złej woli i poczuciu bezkarności. Zaburzając równomierność obciążenia prokuratorów sprawami, dezorganizował funkcjonowanie macierzystej jednostki prokuratury powszechnej. Jednocześnie, pracując na niewłaściwym poziomie, dawał wyraz skrajnej nielojalności wobec innych prokuratorów. Zważywszy, iż pracę rozpoczął z dniem 1 maja 2002 r. taki stan utrzymywał przez ponad połowę swojej służby. Niezależnie od wywołania tym zachowaniem wewnętrznych perturbacji w zakresie efektywności pracy, spowodował także negatywne skutki w stosunkach zewnętrznych. Przyniósł bowiem ujmę prestiżowi sprawowanego urzędu oraz osłabienie zaufania do reprezentowanej przez niego instytucji, wyznaczając w ten sposób poziom korporacyjnej szkodliwości. Ta szkodliwość korporacyjna to szkodliwość społeczna w rozumieniu przesłanek prawa karnego, oceniana w świetle szkodliwości wobec danego środowiska zawodowego. Szkodliwość korporacyjną wyznaczają skutki,

które wynikają z postępowania danego podmiotu w sposób sprzeczny z przyjętą wzorcową powinnością zachowania dla korporacji, do której należy (postanowienie SN z 19.03.2019 r., sygn. II DSI 31/18, OSN ID z 2020 r. nr 1, s. 187).

Sąd dyscyplinarny, miarkując karę dyscyplinarną względem karygodności czynu, uwzględnić powinien dodatkowo społecznie akceptowany standard zawodu prokuratora (por. wyrok SN z 26.05.2009 r., SNO 37/09, LEX 1288878). Stosownie do niego, od prokuratorów wymaga się bezwzględnego przestrzegania przepisów prawa, co sprawia, że każde ich naruszenie, nawet nieumyślne, ma bardzo poważny wydźwięk społeczny i w związku z tym jest szczególnie naganne. Powoduje to, iż prokurator stojąc na straży praworządności nie może rażąco lekceważyć porządku prawnego w żaden sposób, a jakiegokolwiek jego naruszenie, zwłaszcza poprzez popełnienie czynu zabronionego, uchybia godności sprawowanej funkcji prokuratora (wyrok SN z 22.02.12, SNO 2/12, LEX 1215794). Godność zawodowa statuuje wzmiankowany standard zachowania prokuratorów w różnych, służbowych i poza służbowych relacjach, formułując wobec nich podwyższone wymagania, którym czynienie zadość określa rodzaj wzorca praworządności dla innych obywateli (wyrok SN z 27 07.2016 r., SDI 6/16, LEX 2087824).

Przechodząc do kwestii winy przywołać należy treść opinii sądowo-psychiatrycznej z 16 sierpnia 2019 r, która jednoznacznie wykluczyła jakiegokolwiek ograniczenie poczytalności obwinionego tempore criminis. Obwiniony miał natomiast ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., ale nie wynikało ono z choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych, lecz z mankamentów osobowościowych. Biegli psychiatrzy rozpoznali bowiem u obwinionego S. W. głębokie zaburzenia osobowości, zaburzenia somatyzacyjne, zaburzenia w funkcjonowaniu społecznym, niezdyscyplinowanie, brak poczucia odpowiedzialności, bezkrytycyzm w ocenie swoich zachowań, kieruje się doraźnymi potrzebami bez zważania na

konsekwencje - co w sposób szczególnie jaskrawy było widoczne w funkcjonowaniu zawodowym, niedostosowanie społeczne i do pracy prokuratora. Nadto stwierdzili uzależnienie od leku psychotropowego „Clonazepam”, który zażywa od co najmniej 10 lat, nabywając go początkowo nieformalnie, a później na receptę przepisywaną przez prowadzącego lekarza psychiatrę. Stwierdzone u niego zaburzenia psychiczne niepsychotyczne są wskazaniem do podjęcia próby terapii ambulatoryjnej dla uzależnionych od środków odurzających. Co ważne orzecznik ZUS nie stwierdził trwałej niezdolności obwinionego do pracy.

Treść przywołanej opinii sądowo-psychiatrycznej tudzież brak reakcji na perswazję i napominanie ze strony przełożonych, a przez to świadomą rezygnację z możliwości przerwania tego rodzaju działań i przywrócenia stanu zgodnego z prawem oraz naprawienia, bądź chociażby zminimalizowania szkody wyrządzonej sprzecznym z prawem postępowaniem, pozwala na stwierdzenie, iż jego zachowanie miało charakter świadomy, albowiem świadomie zignorował przepisy prawa, których znaczenie było mu znane. Tym samym co najmniej godził się z konsekwencjami swojego zachowania w sferze służbowej w postaci poniesienia odpowiedzialności dyscyplinarnej. Miał zachowaną zdolność rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu. To zaś w warunkach normalnej sytuacji motywacyjnej pozwalała na podjęcie decyzji zgodnego z prawem zachowania. Świadczy o tym zresztą podjęta poniewczasie przez obwinionego próba zapobieżenia negatywnym skutkom swojego zachowania, która przez sąd orzekający potraktowana została jako okoliczność łagodząca odpowiedzialność. Pamiętać należy, iż ograniczenie zdolności obwinionego do faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji nie wynikała z psychozy, lecz uzależnienia, ale o natężeniu nie wpływającym na świadomość tempore criminis, a zatem i obniżenie stopnia winy. Niezależnie od tego sądowi I instancji umknęło, iż nadużywanie „Clonazepamu” uprawnia do oceny związanych z tym ustaleń faktycznych przez pryzmat art. 31 § 3 k.k. Na pewno zaś stwierdzone uwarunkowania powinny znaleźć odzwierciedlenie przy ocenie wagi tej okoliczności dla zasadności złagodzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej. Pominięcie tego rodzaju okoliczności zawsze prowadzi do stawiania

w uprzywilejowanej pozycji osoby dopuszczającej się przewinienia dyscyplinarnego w stanie ograniczenia możliwości pokierowania swoim postępowaniem, w który sama się wprowadziła. Osoba uzależniona od jakiegokolwiek środka odurzającego (alkoholu, narkotyków, lekarstw) nie może być traktowana łagodniej niż przeciętny sprawca z tego tylko powodu, że się odurza i że z tytułu tego nadużywania ma dodatkowe kłopoty zdrowotne (por. wyrok SA w Białymstoku z 22.12.2016 r., II AKa 176/16, Legalis 1565067).

Za powyższą konkluzją przemawia również długotrwałość stanu, w jakim funkcjonował obwiniony i jego negatywnego oddziaływania na efektywność pracy, która była mu uświadamiana nie tylko przez przełożonych, ale i kolegów. Znając swój stan zdrowia oraz wpływ na organizm nadużywanego leku nadal dobrowolnie wprowadzał się w stan ograniczający zdolność, a w późniejszym okresie zwiększający niezdolność do pokierowania swoim postępowaniem. W ten sposób działał na własne ryzyko poniesienia odpowiedzialności dyscyplinarnej, z czego mógł nawet sobie nie zdawać sprawy i nie mieć możliwości zdawania sprawy. Stanowi to wyłom od zasady winy (por. wyrok SA w Poznaniu z 7. 03. 2013 r., II AKa 29/13, <http://orzeczenia.poznan.sa.gov.pl/>).

Niewątpliwie obwiniony sam powinien zgłosić przełożonym fakt wystąpienia osobistych lub zdrowotnych mankamentów obiektywnie wpływających na możliwość realizacji powierzonych mu przecież podstawowych obowiązków dla każdego prokuratora, związanych z prowadzeniem i nadzorowaniem spraw karnych – celem chociażby czasowego ograniczenia wielkości referatu. Mógł też – skorzystać stosownie do stanu zdrowia – z krótkoterminowego zwolnienia lekarskiego, czy też – dłuższego urlopu dla poratowania zdrowia. Z żadnych z tych możliwości nie skorzystał, mając pełną świadomość - jako podmiot kwalifikowany - skutków prawnych jakie za sobą niesie tego rodzaju postępowanie – tak w sferze procesowej, jak i służbowej. Z tych powodów wskazane mankamenty nie mogą obniżyć stopnia winy.

Tymczasem stwierdzony w opinii biegłych psychiatrów brak zdolności obwinionego do podjęcia decyzji o określonym zachowaniu w zgodzie z przyjętymi

standardami, sam w sobie powoduje, iż prokurator S. W. nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków służbowych. To zaś, przy uwzględnieniu wspomnianego orzeczenia ZUS, uzasadnia wymierzenie kary eliminacyjnej. Prokurator nagminnie dopuszczający się rażących naruszeń obowiązków służbowych, których należyte wykonywanie ma zasadnicze znaczenie dla zachowania dobra i powagi wymiaru sprawiedliwości, traci przymiot "nieskazitelności" charakteru i musi liczyć się - biorąc w szczególności pod uwagę stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości dokonanych czynów - z najsurowszą karą złożenia z urzędu (por. wyrok SN z 9.06.2005 r., SNO 28/05, LEX 471989), zwłaszcza, gdy poprzednie kary o charakterze służbowym nie odniosły pożądanego skutku.

W realiach tej sprawy stwierdzone u obwinionego zaburzenia osobowości nie obniżają zatem jego winy do stopnia wykluczającego dopuszczalność wymierzenia mu najsurowszej kary dyscyplinarnej. Tym bardziej, iż od każdego prokuratora wymaga się właśnie szczególnych predyspozycji osobowościowych, nade wszystko umiejętności radzenia sobie z problemami życia osobistego tak, aby pozostały one bez szkody dla wymiaru sprawiedliwości. Z istoty swojej praca prokuratora zwłaszcza „liniowego” oznacza duże narażenie na stres i wymóg największego emocjonalnego zaangażowania przy prowadzeniu bądź nadzorowaniu postępowań przygotowawczych. W tym kontekście oceny stopnia winy zauważalne jest zlekceważenie przez sąd rozpoznający sprawę w I instancji takich okoliczności jak uporczywość w łamaniu prawa, determinacja w utrzymaniu stanu niezgodnego z prawem, popartego lekceważącym stosunkiem do przełożonych i innych prokuratorów.

Zważywszy powyższe tudzież na długotrwałość utrzymywania stanu niezgodnego z pragmatyką zawodową i procesową, wskazującą na nasilenie złej woli i premedytację w postępowaniu obwinionego, w tym towarzyszące temu wspomniane okoliczności zasadnie uznać należy, iż stopień zawinienia prokuratora pozostaje na najwyższym poziomie, pomimo stwierdzenia mankamentów w sferze osobowościowej.

W odniesieniu do stopnia społecznej szkodliwości w ujęciu korporacyjnym, a więc szkodliwości mierzonej względem środowiska zawodowego, w którym prokurator funkcjonuje, nie uwzględniono wystarczająco aspektu ochrony autorytetu wymiaru sprawiedliwości, wizerunku prokuratury i poszczególnych prokuratorów. Prokurator stojąc na straży praworządności nie może bowiem rażąco lekceważyć porządku prawnego, w tym poprzez zaniechanie wykonywania podstawowych obowiązków w zakresie prowadzenia i nadzorowania postępowań karnych, a przez to powodować opóźnienia, czy wręcz potencjonalnego udaremniania realizacji ich celów, których osiągnięcia, podobnie jak należytej realizacji obowiązku dbałości o przestrzeganie prawa, każdy prokurator z racji pełnionej funkcji jest gwarantem na powierzonym mu odcinku służbowej odpowiedzialności, któremu to właśnie obowiązkowi się sprzeniewierzył (por. wyrok SN z dnia 25.10.2016, SNO 42/16 LEX 2149216). Naganność tego zachowania wynika nie tylko z jego sprzeczności z prawem i wynikających z tego procesowych konotacji, ale i jego nieetyczności, przejawiającej się w nadwyrężeniu zaufania w relacjach z przełożonymi i innymi współpracownikami, nie wyłączając funkcjonariuszy służb kooperujących. W przypadku okazania w tak jaskrawy sposób skrajnej nielojalności oraz braku predyspozycji do sprawowania funkcji prokuratora, a jednocześnie rękojmi należytego wykonywania jakiegokolwiek prawniczego zawodu zaufania publicznego, którego immanentnym przymiotem jest nieskazitelność charakteru, jedyną adekwatną karą winna być kara wydalenia ze służby prokuratorskiej, odpowiadająca w sposób najpełniejszy poczuciu sprawiedliwości. Kara taka oznacza karę surową, ale stosowną - słuszną i sprawiedliwą. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy – Prawo o prokuraturze, wymierzył obwinionemu zasłużoną karę dyscyplinarną (art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze) w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej – jako karę jednostkową za czyn przypisany w punkcie 1. podpunktu I. zaskarżonego orzeczenia, a w konsekwencji zmieniając punkt 2 (a nie punkt 4)

tego orzeczenia w części dotyczącej kary łącznej - na podstawie art. 170 § 1 i 2 pkt 3 ustawy - Prawo o prokuraturze - wymierzył tę karę jako karę łączną. Nie bez znaczenia dla trafności wymierzenia kary eliminacyjnej w tym przypadku pozostaje jej funkcja ochronna, sprowadzająca się właśnie do ochrony korporacji przed osobami, które nie dają rękojmi należytego wykonywania zawodu.

Sąd Najwyższy uznał tym samym, iż orzeczona uprzednio przez sąd meriti kara nagany – zarówno ta jednostkowa, jak i łączna stanowi karę rażąco niewspółmiernie łagodną, albowiem nie uwzględnia we właściwy sposób wagi i ciężaru gatunkowego popełnionego przewinienia, stanowiąc przykład nadmiernej pobłażliwości.

Sąd Najwyższy nie przyjął natomiast argumentacji z tej części zarzutu odwoławczego rzecznika dyscyplinarnego w odniesieniu do pozostałych deliktów zarzuconych obwinionemu. Sąd Najwyższy, rzecz jasna nie pochwala, umieszczania na swoim profilu w portalu społecznościowym „(...)” zdjęć niestosownych, co znajduje wyraz w akceptacji wymierzenia obwinionemu kary upomnienia za ten czyn. Podobnie, rzecz się ma z ostatnim deliktem dyscyplinarnym. Nie należy zapominać, że obwiniony podjął jednak próbę usunięcia tabliczki z drzwi szafy, co oznacza, że starał się, choć rzeczywiście niewystarczająco, zapobiec uchybieniu godności urzędu, stąd i w tym wypadku Sąd Najwyższy akceptuje wymierzenie kary upomnienia.

W świetle dyrektyw wymiaru kary także nie budzi zastrzeżeń wymierzenie tożsamej kary za naruszenie dyscypliny pracy.

Konkludując należy stwierdzić, że przedstawione okoliczności wskazują, iż wymierzone przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym kary jednostkowe upomnienia za czyny wymienione w pkt. II-IV zaskarżonego orzeczenia wystarczająco uwzględniają nie tylko stwierdzony stopień winy, ale również stopień społecznej szkodliwości tych czynów oraz cele zapobiegawcze

i wychowawcze tak w stosunku do obwinionego, jak i w zakresie prewencji ogólnej, a w związku z tym nie są rażąco łagodne. W związku z orzeczeniem kary najsurowszej irrelewantne stają się dalsze rozważania w tym przedmiocie.

Nadto, obciążając kosztami postępowania odwoławczego Skarb Państwa – Sąd Najwyższy kierował się treścią art. 166 powołanej wyżej ustawy - Prawo o prokuraturze.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.